

ΠΑΛΑΙΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο "ΦΟΥ-ΝΙΚΟΛΗΣ,"

Η έκλογη 'Αγιάς, Στεφανίδης και Κατοικέπουλος. Ένας άγριος καυγάς. Καλός για τελάλης! Ξενοδόκης ο φλύαρος και Στεφανίδης ο αδιαφορικός. Ο Σουρής χαρακτηρίζον τον «Φου Νικολή». Παρβένει και μισοπάρβενει. Μία άφύερασι του Στεφανίδη. Τε έπεισέδιο του Θεσσαλέου που γύρευε θέσι. Ο Στεφανίδης και η στατιστική του περι ελληνικής κοινοβουλίας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΛΕΙΘΝΟΥΜΕ σήμερα τα ανέκδοτα του άληθινού διηγούρου Ν. Στεφανίδη, του «Φου-Νικολή», όπως τον έλεγαν, του χαριτωμένου αυτού τύπου, με τον όποιο διασκέδαζε άλλοτε η παλαιά 'Αθηναϊκή κοινωνία, και η Βουλή, γιατί ο Στεφανίδης ήθελε και βουλευτής Θεσσαλίας, από πενήντα έτών.

Ληρώντα λοιπόν ότι κάποτε, όταν συνεζήτητο εις το αξίον τιμήν η έκλογη 'Αγιάς, βρέθηκαν αντιμέτωποι ο έπιτεχών ύποψήριος Νικ. Στεφανίδης και ο άποισχών 'Αχιλλεύς Κατοικέπουλος, ο όποιος έφερε «έναντίσει κατά του κύρους της έκλογης» του πρώτου.

Κατά τη σύζητησιν, το τιμήν έγινε άναίστατο. «Η βούλησιν συνεζωόντο με τις φουβές, η βούη με τα Σεφανίδια, τ' άπειτα με τα σουρά. Ίδού ένω κοιμάτι της ιστορικής αυτής στιγμής: — Τι να σου κάμω, που έχωσι τριζέρι; φωνάζει ο Κατοικέπουλος στο Στεφανίδη.

— Να, έχω άσπες τριζέρι, άλλα μπορώ να σου σπάσω και το κεφάλι... Άσπασάνεργε της Κινορίας! άπάντησε ο Στεφανίδης.

— Έργα, μπορέ, άσπασάνεργε, που έδωκα με το αίμα μου τα χαλκίτηρα της 'Αγιάς;

Και λέγοντας αυτά ο Κατοικέπουλος έσφραξασε το παντελόνι του κι' έδειξε το πόδι του, που τότε το είχαν τραυματίσει στον πόλεμο του 1879 και του είχε μείνει σημάδι.

— Από την άτελεισία σου, του έφώναξε τότε ο Στεφανίδης, κι' επειδή δεν είχες τί να κάνης, έπήγες να πολεμήσης.

— Είμαι φανός! φωνάζει ο Κατοικέπουλος.

— Άμα στο διάβολο, σου λέω! Εμπόησες κι' ο ληστής ο Ληγας. Και τί με τούτο; άπαντά ο Στεφανίδης.

Ο Στεφανίδης διαζήθηκε στη Βουλή όχι μόνο για τη βροχτερή φωνή του, αλλά και για τις διακοπές του τις ξέιντες.

— Καλός είσαι για τελάλης, του είπε κάποτε βουλευτής.

— Εσύ, ούτε για τελάλης δεν είσαι καλός! άπάντησε ο Στεφανίδης.

Την εποχή εκείνη—1881—έμειρε στη Βουλή, ως βουλευτής 'Αδάμαντος και ο περίφημος Ξενοδόξης, «στόμα άπόλωτος» όπως μας τον περιγράφον οι δημοσιογράφοι του καιρού του, «δυναίμενος να όμιλή επί όστω ήμερών εντα καθ' εβδομάδας... Ο Ξενοδόξης αυτός είχε τόσο κοινοσίει κι' ένευρίσει τους συναδέλφους του με τις άτελειώτες άγορεύσεις του, ώστε ανέλαβε ο Στεφανίδης να του βολήσθη το στόμα. Κάθε τόσο λοιπόν διεύχεται τον Ξενοδόξη, με φράσεις σαν αυτές!

«—Αυτά που λές κανείς δεν τα είπα!»

«—Βρε αδελφέ, λίγα λόγια και καλά!»

«—Φτάνει παιδί, έσχηματίσαμε γνώμη...»

«—Καλά, καλά, γεωγραφία τώρα θα μας μάθης;»

Και τέλος:

«—Βέβαια, βέβαια, πετάμεσι και κολοζοθάνα!»

Ο Ξενοδόξης έχανε πια την ύπονοιή του, και ενώ η Βουλή άνηχούσε από τα γέλια, έφώναζε:

— Διαιωτήρισμα! Ο Ν Ε Ι Ρ Ε Ξ Ο Μ Α !, ότι είναι προγεγραμμένος!...

Και ο Στεφανίδης, άρπάζοντας τη λέξη:

— Ο Ν Ε Ι Ρ Ε Ξ Ο Τ Α Ξ Ι Ξ Ν Τ Ι Σ !... Τόν κοινοσίει, χασις θα έπαι!...

Έτσι ο Ξενοδόξης κατέβαινε από το βήμα προς γενική άνακομήσει και την ίδια βρομάδα, ο Σουρής έγραφε στο «Μη Χάινάσι» τους άκόλουθους στίχους:

Ο Στεφανίδης στέκει στο μέρος του Τρικούνη, Ο σέρεκος του, η μούθη του, το αυτί του κοκκινίζει, Του Ξενοδόξη του τραχώ του γίνεται κουνούπι, και λίγους στίχους κάποτε 'Ομηρον ξεφουρνίζει. Ο βουλευτής 'Αδάμαντος μιλεί με τόση ζέσι, μα πάντοτε ο Νικολής τον κόβει μες στη μέση.

Όταν συνεζήτητο στη Βουλή το κύρος της έκλογης 'Αγιάς, ο Στεφανίδης έθώσε:

— Έμείς οι κυβερνητικοί έβγίκαμε από τις έπαρχίες μας παρβένοι!

Οί 'Αθηναϊνοί έξαγορήθηκαν.

— Κι' έμεις πώς έβγίκαμε; έφώναζαν.

— Μισοπάρβενει, άπάντησε ο Στεφανίδης άτάραχος.

Νόστιμος ήνε και ο λόγος που έξεφώνησε ο Στεφανίδης στις 13 Φεβρ. 1882 στη Βουλή:

«Υποψήριος ών—είπε ισταξί των άλλων—έν ταις έπαρχίαις Θεσσαλομαγνησίας και 'Αγιάς δεν έπαυόδαρχα, ούδ' έξελιάθησά τενα των έκλογων μου, ούδέ υπεχέθην ενόμματα θεμικά και άθεμια, και ούδέ έπρεξα από χωρίον εις χωρίον, ούδέ από οίκον εις οίκον των ψηφοφόρων, όπως έλεω με ψηφισοί, άν μ' ενόμισον άξιον της εμπιστοσύνης των, και μόνον εις το χωρίον του μακαρίτου πατρός μου μετέστην και ησπάσθην το κατόφιλον της πατρικής μου οίκίας, και είδον των καλών της έστίας ύπομένον προς τα άνω λαμπρότερον και αυτού του ήλιου του όρίζοντος των 'Αθηνών, άνακαρξές γεγονότα εις τήν ώς το 'Ο θυσασύς κλπ., κλπ.»

Κατόιν ο Στεφανίδης έταξε τη δήλωσι ότι θεσπέσι το Κοινοβούλιον ως τον ήρον παρον του 'Ιησού ήμών Χριστού, εις τον όλον εινε συνθησανόμοι οι έκλεκτοί του 'Ελληνικού 'Εθνους! Και προχωρών στο λόγο του, έβουσε πατόζογμα τους πολιτικούς τον αντίπαλους—που ζήτησαν να του άναφύσσουν την έκλογη—ματαιώς όμως, διότι η 'Ελληνική Βουλή δεν ήνε άλμπάνικο, να εισέδουσι εις αυτό του αυτά τετραπόδα!...

Η Βουλή έπεκρόφησεν την έκλογη του Στεφανίδη. Ήταν παιδί βουλευτής, και μάλιστα κυβερνητικός. Κι' οι έκλογές του άρχισαν να κατεβαίνον από τα Θεσσαλικά χωριά στην 'Αθήνα για να χωρτίσουν τον έκλεκτό τους και να ζητήσων τού... σρετικό ρουσφέτι! Ο Στεφανίδης—με τον κόζακον κοινοτήτων του και τη κεντητή σκούφια του,—τους έζωόνταν στο σπίτι του της όδοσ 'Ερμού, τους έτρατάζοι... στίχους του 'Ομηρον, άκουγε τις ατήρησι τους και άρνότανε τα ρουσφέτια, λέγοντας καθαρά ότι δεν μπορεί αυτό να ζητήση τέτοια κτ ε ζ α π ο α γ μ α τ α από τον Τρικούνη!...

Ήταν όμως και ένας 'Αγιοτής που τούλε γίνει χειροελεγκτικός κοινοσίει. Αυτός έγκραθηδύθηκε σ' ένα γάντι της τότε πρωτεύουσας, και κάθε μέρα πολιούρασε το Στεφανίδη στη Βουλή, στο σπίτι του, στο δρόμο, παντού, ζητώντας θ ε σ ι, μη όπουδηλοσε θ ε σ ι. Ο Θεσσαλός αυτός είχε παρατήσει το χωράφι του, το ζευγάρι του, τα πάντα, και ήθελε στην 'Αθήνα με τη σταθερή άπόφασι να πάρη θ ε σ ι. Ο Στεφανίδης κωμονότανε πώς δεν καταλαβαίνει τί του ζητάει ο έκλογεύς του, έκανε το βαρούχο του δεν έδωγων. Τέλος, μια μέρα που ο θεσπίθας χωριάς τον εμπλόκασε σπίτι του, ο Στεφανίδης άνοιξε μια ντουλάκι, έπηρε ένα 'Υδατικό κάλιμα—που το είχε προμηθευθεί έπίτηδες—και δινότασι το σπόν ένολιμότη έπισκέψη, του έλε:

— Φ ε σ ι ! ζητάς; Πάγοι! Πάγοι να ήσυχάζομαι!...

Ο Θεσσαλός έφυγε έξω φρενών κι' έγύρισε στο χωριό του, έχθρος του θεμισόφου πολιτημένον. Ένωσεται, ότι με τέτοιες συνθήρες ο Στεφανίδης δεν ήταν δυνατόν να Ξαναβη βουλευτής, και δεν Ξαναβήκε.

Μερκοξέ φορές ο Στεφανίδης έβγαυε στο παρόνθό του κι' έφώναζε:

— Πόωγη! Πόωγη!

Έκπύταξε κατόιν πόσοι θα σηκώσων το κεφάλι τους, τους μετρούσε, κι' ύστερ' από κάμποση ώρα, έφώναζε άλλο όνομα, π.χ.:

— Δημήτηρ! Δημήτηρ!

Τους μετρούσε κι' αυτούς, και ούτω καθέξής. Τέλος, φώναζε το όνομα κ' Γ α ν ν η ε σ. Όταν δε έβλεπε να στρέφονται προς αυτόν πολλά κεφάλια, ξεσπούσε σέ όμηρικά γέλια, κι' ήτανε μέσα ενθαρσιμώμενος γιατί το πειράμά του είχε μια φορά άόμοια πετύχει.

— Μαρέ πόσοι Γιάννηδες στο βασίλειο έτοίτο!... Έλεγε. Φτώ να μη βασθαθή!...

Και ύπελόγισε ότι οι 'Ελληνες, καθό Γιάννηδες όλοι, έχουν ένός κοκόρον γνώσι!...

